

fiacără

oteca Ce
Regione
nedoara-Deva

Proletari din toate țările,
uniți-vă!

12

Anul XV nr. 12 (564)
19 martie 1966

acțiuni inter-cooperatiste

Am pus câteva întrebări tovarășului Florian Lucaci, președintele Uniunii raionale a cooperativelor agricole de producție Criș.

— **Dv. ați participat la lucrările Congresului de înființare a Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție. Ce acțiuni importante vor întreprinde cooperativele agricole din raionul Criș în lumina hotărârilor adoptate la congres?**

— Hotărârile care au fost adoptate la acest prim Congres al cooperativelor agricole de producție sînt de o importanță covârșitoare pentru continua înflorire a agriculturii cooperatiste. Mi-ar fi greu acum să relatez despre toate acțiunile ce se vor întreprinde în raionul Criș în lumina acestor hotărâri. Mă voi referi deci doar la câteva lucruri asupra cărora congresul a atras atenția în mod deosebit. Este vorba despre redarea în circuitul agricol, pentru totdeauna, a unor însemnate suprafețe de teren pe care uneori apele provenite din revărsarea riuurilor, dezapezirii, ploilor le fac neprielnice unor bune producții agricole.

— **Vă referiți la desecări?**

— Da. În acest sens în raionul nostru vor fi reamenajate canale pe o suprafață de 8 000 hectare, iar pe alte 2 000 hectare vom începe acțiunea de amenajare a canalelor de desecări. O acțiune de seamă pe care o vom realiza împreună cu raionul Ineu este cea privitoare la îndiguirea riului Teuz.

— **Puteți să amintiți câteva exemple care se referă la acțiuni intercooperatiste în raionul dv.?**

— De bună seamă. În lucrările marilor canale de desecare sînt cuprinse multe cooperative agricole de producție ca cele din comunele Grăniceri, Șiclău, Socodor, Tămașda, Avram Iancu etc. Eforturile comune ale acestora vor aduce după sine însemnate sporuri de producție.

— **În ce privește irigațiile, ce ne puteți spune?**

— Pînă în 1970 în raionul Criș vor fi irigate peste 5 000 de hectare. Vor fi folosite în acest scop apele freactice, riuurile și Crișurile moarte, adică porțiunile cu apă rămase de la îndiguirea Crișurilor.

Cooperativele agricole din raionul Criș au obținut și pînă acum multe rezultate bune în dezvoltarea lor economică. Avem toate motivele să credem că într-un viitor apropiat, prin acțiunile comune pe care le vor întreprinde, ele vor deveni și mai puternice, și mai bogate.

AI. DUMBRĂVEANU

noi obiective industriale...

■ Pe Lotru a început amenajarea șantierului celei mai mari hidrocentrale construite pînă acum pe riuurile noastre interioare. Acest important obiectiv energetic al cincinalului va avea o putere de 500 MW cu o producție medie anuală de energie electrică de aproximativ 900 milioane kWh. Lacul de acumulare și barajul vor fi situate la altitudinea de 1 200 metri. Debitul de apă necesar va fi asigurat de rețeaua de aducțiuni secundare, cu o lungime totală de 125 km, ce va capta riul Lotru și afluenții săi. Hidrocentrala se va remarca și prin înălțimea căderii, care va atinge 816 m.

■ Comitetul de Stat al Apelor a elaborat proiectul de construire a două microhidrocentrale pe marele lac de acumulare de pe riul Firiza. Soluția proiectului prevede folosirea aceleiași ape de trei ori, prin construirea uneia dintre microhidrocentrale în corpul barajului, iar a celeilalte la capătul unui tunel de aducțiune de 5,6 km. Capacitatea anuală a celor două microhidrocentrale va fi de 10 milioane kWh.

■ În cadrul marelui Combinat de industrializare a lemnului de la Sighetul Marmăției au început

lucrările de construcție a celei de-a patra fabrici de plăci aglomerate.

■ Iașul și-a deschis un nou șantier: Fabrica de biscuiți și paste făinoase. La sfîrșitul anului 1967 se prevede o producție de 30-40 tone paste făinoase și 30 tone biscuiți în 24 de ore.

...și noi sortimente

■ Prin folosirea unor procedee de fabricație propuse de cercetătorii rafinăriiilor ploicistene în colaborare cu cei de la Institutul de cercetări pentru prelucrarea țelului s-au obținut produse noi — uleiul lavabil și uleiuri pentru motoare de mare putere. Uleiul lavabil este folosit mai ales la mașinile textile, întrucît are calitatea de a nu păta țesăturile cu care vine în contact în timpul procesului de producție. Noile uleiuri pentru motoarele de mare putere intrunesc calitățile celor mai importanți lubrifianți care, pînă acum, erau importați.

■ Fabrica anticorrosiv din București produce pe cale industrială camere pline din latex sintetic expandat, menite să înlocuiască, la o serie de vehicule, camerele cu aer. Proiectul noului produs este rezultatul cercetărilor efectuate de un colectiv al întreprinderii. Camerele pline pentru vehicule au calități superioare celor cu aer, prezentînd o durabilitate mai îndelungată și o întreținere mai simplă.

■ Siluminul este un produs nou al Uzinei de aluminiu din Slatina. Sortimentul este un aliaj de aluminiu și siliciu, care își va găsi o largă utilizare în industria construcțiilor de mașini.

■ Fabrica brașoveană „Partizanii roșu” va produce anul acesta pentru prima dată țesături de lină din fire pieptănate și mohair. Noile țesături prezintă o rezistență deosebită și calități crescute de finete. Tot în această primăvară fabrica va realiza țesături superioare celor din viscoză, prin prelucrarea triacetatului — o nouă materie primă sintetică. La gama acestor sortimente se vor mai adăuga țesături neșifonabile gen cașmir și mătase artificială.

piscină modernă la Cluj

Anul acesta va fi dată în folosință la Cluj o piscină modernă, al cărei proiect (care a totalizat un număr de 50 000 ore de lucru) a fost întocmit după concepția arhitectului Nicolae Litvin, de un colectiv de proiectanți din cadrul D.S.A.P.C.-Cluj, printre care ing. Vasile Sarlea, Ion Munteanu, Ivantie Crăciun și Liviu Gherman. Folosind ultimele utilizări tehnice în domeniul utilităților și al materialelor de finisaj, proiectanții s-au străduit să asigure un înalt grad de confort atât pentru sportivi, cât și pentru spectatori.

Astfel, piscina — singura din țară cu un bazin care îndeplinește normele olimpice (50 m lungime și 18 m lățime), cu două trambuline, una de un metru și a doua de trei metri, și o platformă pentru sărituri de cinci metri înălțime — este prevăzută cu vestiare avînd o capacitate de circa 275 locuri, dușuri, grupuri sanitare, sală de încălzire (gimnastică), cabinet medical, cabină pentru antrenorii, arbitri etc. Pentru public, capacitatea piscinei este de 700 spectatori. Aceștia vor avea la dispoziție un foaier, garderobă, bufet și grupuri sanitare speciale.

Întreaga construcție, acoperită cu un sistem de grinzii precomprimare de circa 33 metri lungime, este dotată cu instalații de aer condiționat, de încălzire a apei bazinei și a spațiului interior, fiind echipată și cu instalații de radio și televiziune.

Nicolae AVRIGEANU

Desen rupestru și inscripții runice pe un perete de cretă.

ansamblul rupestru de la Murfatlar

Murfatlarul, cunoscut pentru renumitele sale podgorii, se bucură în momentul de față și de o altă faimă, obținută, de data aceasta, de pe urma unor interesante vestigii ale trecutului. Iată despre ce este vorba: acum cîțiva ani, cu prilejul unor lucrări de exploatare la cariera de cretă de la Murfatlar, muncitorii au descoperit o bisericuță veche săpată chiar în inima masivului. Arheologii sosiți la fața locului au datat-o între secolele IX și XI și au stabilit că a fost probabil construită în acest loc ferit din cauza primejdiilor din vremea migrațiilor. Cu toată suprafața redusă (lungimea 6 m, lățimea 2,5 m, înălțimea 1,80 m) biserică are pronaos, naos și altar.

Extinzînd cercetările, Direcția monumentelor istorice, în colaborare cu Institutul de arheologie al Academiei, a reușit ca pînă azi să mai descopere în masivul de cretă de la Murfatlar încă cinci bisericuțe din aceeași epocă, săpate și ele cu dalta, ca și prima, precum și o serie de galerii de legătură, cavouri, locuințe, morminte etc. Două sau trei dintre bisericuțe sînt evolate ca formă arhitectonică (au coloane, arcade, bolți etc.), iar pe pereți sînt incizii și inscripții cu caracter religios sau laic, desene, cruci ș.a.m.d. În special sînt interesante inscripțiile runice, de a căror descifrare se ocupă în momentul de față specialiștii.

Direcția monumentelor istorice, sub egida căreia se restaurează monumentul (arhitect: Liana Biliurescu), proiectează o construcție menită a proteja aceste vestigii, construcție impunătoare, din beton și sticlă, în care ar urma să se organizeze și un mic muzeu cuprinzînd obiectele descoperite în cursul săpăturilor.

Monumentul despre care vorbim este cunoscut sub numele de „Ansamblul rupestru Murfatlar”

F. URSEANU

primăvară în bărağan

Cea mai întinsă cîmpie a țării Bărağanul, se află în toial în sarmînțarilor de primăvară.

Începutul lui martie i-a găsit pe țărani cooperatori din Bărağa pe deplin pregătiți pentru începerea înșămînțării. Terenurile a fost arate din toamnă și au prim însemnate doze de îngrășămînt. Stațiunile de mașini și tractoare care deservesc cooperativele a făcut reparațiile necesare, puțin astfel să lucreze cu întreaga capacitate.

După datele primite de la Comitetul Agricol regional București pînă în seara zilei de 13 mart raioanele care se situau în frunte

coperta noastră

Fotbalistul Ion Pîrcălab.

Fotografie de Șarîn DAN

FLACĂRA. Redacția: București, Piața Științei 1, raionul 30 Decembrie. Căsuța poștală 4112. Of. 33. Telefon 17.60.10 — int. 1744. ABONAMENTE la toate oficiile poștale. la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. TARIF DE ABONAMENTE: 3 luni — 28 lei; 6 luni — 52 lei; un an — 104 lei. TIPARUL executat la Combinatul poligrafic „Casa Științei”.

tinerete cu cer înalt

de Eugen FRUNZĂ

Chemat în amintire de către o tinerete care mi-a atins prea grăbită umărul și doar cu o singură aripă, aş scrie rinduri triste, cu regrete și neîmpliniri. Dar vremea de atunci, în care îmbătrâneam ca tînăr, de dorul tinereții, s-a năruit ca să răsară o alta nouă, generoasă, deasupra pămîntului nostru. Odihnească-se dar amintirile în racla lor.

Mă uit la cîteva imagini ce poposesc dinainte-mi pînă a lua drumul tipografiei. Fețe tinere, ochi limpezi, frunți care cîntă. Studenți, elevi, muncitori, cercetători. Și mai ales un zîmbet al tuturor, proaspăt, stenic, întreg. Pentru că și zîmbetul poate fi vested (sau numai jumătate; fac parte dintre aceia care l-au cunoscut și gustat ca atare).

Nu știu de ce, privind fotografiile, am impresia că tinerii aceștia inhalează cel mai curat aer posibil. E mult ozon în văzduh și mult viitor pe lume. De aceea îmi pare că seamănă între ei ca frații.

Desigur, natura, marea campioană a inventivității, l-a înzestrat pe fiecare cu trăsături specifice, fără pereche. Totuși, acești oameni tineri poartă în ei una și aceeași lumină ce împrumută chipului lor un grai comun.

Îmi spunea deunăzi în glumă un prieten că tinerii noștri de azi cresc mai înalți (fenomenul pare a fi real), pentru că nu-i mai apasă cerul pe creștet. „Au loc berechet, mă înțelegi?” — conchise prietenul pe un ton mucalit. Poate, fără să vrea, omul n-a făcut numai o glumă, ci a creat o imagine ce sugerează adevărul.

Da, e foarte mult loc la noi pentru tinerete. Se crește sănătos, se învață temeinic, se visează cu toată cutezanța, se împlinește superba armonie dintre vis și realitate. Miile de școli moderne, institute și facultăți, ansamblurile de cămine studențești, cluburile, sălile de spectacol, terenurile de sport, taberele de odihnă — toate vorbesc de o politică de stat pentru care grija pentru generațiile tinere, pentru viitorul lor, e un corolar și o rațiune de a fi.

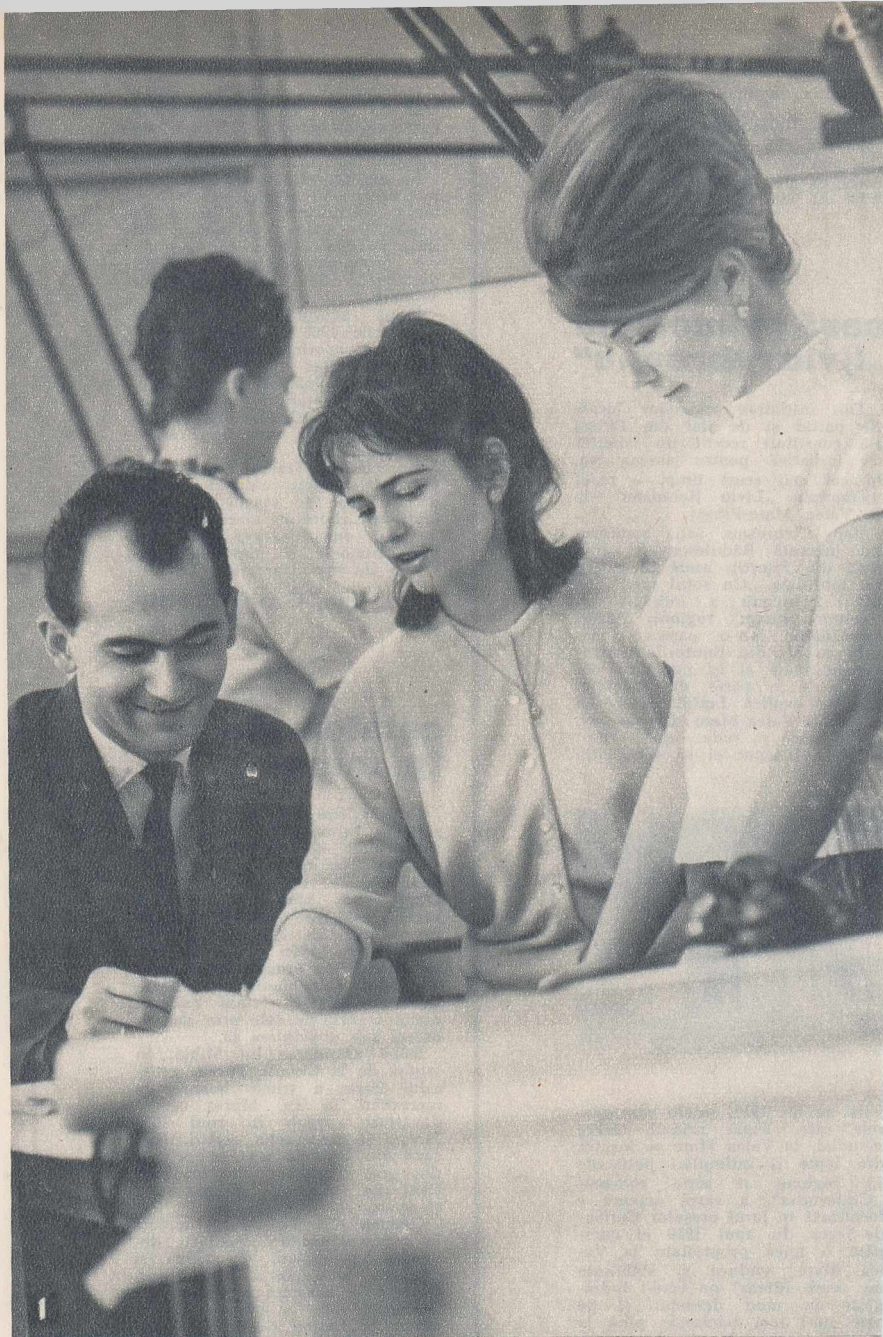
Da, e foarte mult loc pentru tinerete în țara noastră. De pe băncile școlilor tinerii trec la comanda mașinii, cuceresc știința și artele, brăzdează văzduhul și câmpul, își definesc propria personalitate și fericire. De pretutindeni, din toate sectoarele muncii iradiază cîntecul lor. Și acest urcuș al lor, impetuos, e una dintre cele mai grăitoare mărturii de sănătate a întregului organism social.

Poate uneori, plecați cu gîndul în umbra dusă, cei mai puțin tineri se răzvrătesc și azi împotriva cerului de altădată, scund și vrăjmaș, care le-a strivit tinerețea; dar îi răzbuună tinerețea de acum, din care și ei se împărtășesc cu lumină. Zglobie ca și anotimpul cu izbucniri de floare, le poartă în sine, cu toată gravitatea, conștiința responsabilității de mîine.

Privesc fotografiile și ozonul îmi umple odaia, îmi spală plămîinii și ochii.

Salut, brav tineret, gînd înflăcărat, pas mlădios! Urmează-ți cu credință destinul înscris în steagul partidului.

Fotografiile de Elena GHERA

1 Numeroase proiecte de valoare, din cele mai diverse domenii de activitate, au fost elaborate prin contribuția entuziastă a unor specialiști tineri și foarte tineri.

2 Prin dezvoltarea învățământului profesional și de cultură generală, prin înființarea liceelor de specialitate, tinerii din patria noastră beneficiază de o pregătire școlară sporită, iar gratuitatea completă a învățământului și a manualelor școlare constituie încă o dovadă a griii permanente pe care partidul și statul nostru o acordă pregătirii multilaterale a tinerei generații.

3 În ultimii șase ani au ieșit de pe băncile școlilor profesionale și tehnice circa 285 000 de muncitori calificați și aproximativ 100 000 de specialiști de nivel mediu, pregătiți în peste o sută de meserii.

4 În anii cincinalului — se arată în documentele celui de-al IX-lea Congres al partidului — numărul studenților va crește cu 25%.

sărbătoare la rotunda

18 februarie 1966, ora 11. Sub pământ, la peste o sută de metri adâncime, se pregătește străpungerea penultimului „dop” de rocă ce mai închide galeria de fugă a hidrocentralei de pe Argeș. Sînt de față, de o parte și de alta a acestui zid mineral, ortacii lui Tudor Moraru și ai lui Constantin Moșneguț, protagoniștii unuia din cele mai dramatice episoade din istoria acestei lucrări, unică în țară prin dimensiunile ei impresionante. Înaintînd unii spre alții, de la baza puțurilor de acces „Rotunda” și „Mătușa”, ei se întîlnesc acum, cu o sută de zile înainte de termenul prevăzut.

Momentul conține încărcătura emoțională care precede succesul oricărei strădării omenești. Explozivul a fost introdus în găurile dinainte pregătite, cei de față s-au retras în afara zonei de pericol, secundarele ceasurilor caută, înfrigurate, diviziunea de pe cadran la care va fi marcată declanșarea.

Ora 11,25. Detunătura a zguduit sălbatic trupul inert al muntelui făcînd să hăuie îndelung valurile de piatră care apasă, de deasupra, cu forțe inimaginabile. Ecoul dă buzna prin roci, se întoarce, pornește din nou. Un vuiet surd, de orogeneză, învăluie lumea subterană

◀ **SOSEAUA DE CORONAMENT** care duce la barajul „Vidraru” se cațără pe stînci, în vecinătatea norilor, închipuind îndrăznețe salturi de capră neagră, peste viaducte și tuneluri aflate în locuri altădată accesibile numai vulturilor carpatini. La execuția ei s-a lucrat în condiții grele, adesea fiind nevoie de adevărate performanțe de alpiniști. Astăzi pe acest drum de beton aleargă zeci de mașini care transportă în diferite puncte de lucru oameni și materiale.

ASPIRATOARELE DE APĂ ale turbinelor, desfăcute în evantai la capătul puțului forjat, sînt adevărate tuneluri subterane prin care vor putea curge zeci de metri cubi de apă pe secundă. Aici este punctul inițial al noului drum subteran pregătit pentru Argeș de constructorii hidrocentralei. După ce își vor fi cedat energia, apele domolite vor străbate prin galeria de fugă 11,2 km pînă cînd vor ieși din nou la lumină în vechea albie.

● Construcția hidrocentralei a fost începută în anul 1961 și va fi terminată în acest an. Barajul care va zăgăzui Argeșul măsoară în înălțime 166 m, fiind din acest punct de vedere al cincilea din Europa și al nouălea pe glob. Este un baraj în arc, cu o lățime de 6 m la coronament și 28 m la bază. Volumul betonului turnat aici se cifrează la 480 000 mc.

Hidrocentrala va fi, în momentul intrării în funcțiune, cea mai puternică din țară. Fiecare grup electrogen, din cele patru aflate în centrala subterană, avind 58 500 kW, va depăși întreaga putere instalată în hidrocentralele din România anului 1938 (48 000 kW). Producția de energie obținută aici va reprezenta anual echivalentul energetic a 600 000 tone lignit. Lacul de acumulare din amonte de baraj va cuprinde un volum de apă de 465 milioane mc. Prin 28 km de galerii vor fi colectate apele a nouă riuri din care patru sînt principale: Doamnei, Vilsan, Topolog, Cernat. Prin adăugarea acestora debitul apelor disponibile va fi de 20 mc pe secundă (Argeșul singur are un debit mediu de 7,5 mc pe secundă). În cădere apa trece printr-o galerie de 2,2 km lungime (diametrul 5,15 m) și printr-un puț vertical, ajungînd la centrala subterană aflată la 104 m sub albie.

Volumele de lucrări executate la hidrocentrală: 870 000 mc beton turnat, 86 000 mc excavații subterane, 1 200 000 mc excavații la zi.

din jur de parcă o furtună năprasnică ar fi pornit să disloce stîncile și să le proiecteze spre miezul pămîntului.

Peste freamătul muntelui șocat de explozie se suprapun uralele celor prezenți. Ultima pușcare din sectorul „Rotunda” s-a săvîrșit. Străpungerea, considerată cea mai spectaculoasă din cîte au avut loc de-a lungul celor 11,2 kilometri ai galeriei de fugă, încununează eforturile deosebite depuse de constructori pentru a învinge împotriva adîncurilor. A fost o luptă grea, emoționantă. S-a încheiat cu succes, într-un moment înscris cu litere mari în biografia plină de evenimente spectaculoase a hidrocentralei de pe Argeș.

★

Începuse asaltul, dar muntele rezista cu încăpățînire. La presiunile existente în strat gresia devenea elastică, se dilata, umplînd la loc golurile săpate de mineri. Aproape jumătate din volumul excavației era ocupat de armături, dar după cîteva ore stîlpii de susținere începeau să trosnească. Un vagonet lăsat în galerie nu mai putea fi scos a doua zi. Se înainta în ritm de melc, iar volumul refacerilor se ridica la valori copleșitoare. Un cunoscut specialist tunelist din El-

veția, Walter Knobel, vizitînd frontul de lucru, a ridicat din umeri, nedumerit: „Nu știu cum o să vă descurcați. O asemenea lucrare n-a mai fost întreprinsă nicăieri”.

Într-adevăr, dificultățile străpungerii păreau de nebiruit. Totuși nu se putea capitula. Hotărîți să învingă cu orice preț, constructorii au decis experimentarea tuturor metodelor cunoscute, în speranța găsirii unei soluții. Abătîndu-se din drumul direct, ei au săpat o galerie secundară în care s-au făcut, timp de cîteva săptămîni, zeci de încercări, dintre care unele deosebit de îndrăznețe. Aici s-a constituit așa-numita „experiență de la Rotunda”, care a îmbogățit arsenalul tuneliștilor noștri cu o cucerire de preț. La sfîrșitul experiențelor s-a știut cum trebuie atacat muntele pentru a i se înfrînge împotriva. Și după cîteva luni cei peste 700 metri ai galeriei de fugă, situați în porțiunea dificilă dintre puțurile „Rotunda” și „Mătușa”, erau străpunși.

★

În linii mari, metoda se bazează pe armarea provizorie a abatajului cu ancore metalice, cimentate. Dacă s-ar face o secțiune transversală în tunelul săpat, peretele lui ar apărea ca un fel de arici din a cărui

„piele” de beton (groasă de peste un metru și jumătate) cresc ne-nu-mărați „țepi” metalici înfipti în rocă. Susținuți de această armătură, care s-a folosit pentru prima dată într-un strat cu proprietățile celui de la Rotunda, peretele devine rigid, dilatarea lui se reduce aproape la zero, iar surpările sînt înlăturate. Astfel, betonarea definitivă poate fi făcută fără dificultăți, iar amarea exterioră cu lemn sau metal devine inutilă. Aplicarea noii metode constituie — în ansamblul general al lucrărilor hidrocentralei de pe Argeș — un factor de natură să asigure predarea în funcțiune, înainte de termen, a acestui important nod energetic al țării. Printre autorii ei se numără experimen-tații mineri din brigada lui Tudor Moraru, maistrul miner Gavrilă Nu-țaș, inginerul Mihai Sterescu (șeful lotului Rotunda) și alții.

★

Evenimentul de la 18 februarie a avut loc într-un moment în care principalele lucrări de pe Argeș se aflau într-o înaintată fază de execuție. Barajul „Vidraru”, în al cărui corp uriaș ultimul metru cub de beton a fost turnat la 30 decembrie 1965, ora 14,03, era gata să oprească în loc apele rîului; în centrala subterană se lucra la montajul final al agregatelor care vor adăuga potențialului energetic al țării încă 120 000 kW; lucrările aduc-tiunilor secundare erau gata în cea mai mare parte, iar galeria de fugă, cel mai lung tunel săpat pe teri-toriul României, măsura 11 018 m (ultimii 182 metri urmînd a fi străpunși în viitoarele cîteva luni, în sectorul cuprins între puțurile de acces „Rotunda” și „Sterescu”).

De la centrala subterană și pînă în vale, la Oiești, unde fuzionează cu vechea albie a Argeșului, galeria de fugă închipuie un uriaș tub sub-teran, o linie absolut dreaptă, avînd o înclinare măsurată cu exactitate de zecimi de grad. Față de volumul uriaș al excavațiilor, precizia execuției e impresionantă. În tunelul betonat, prin care poate circula un

tren obișnuit cu vagoane de mare tonaj, asperitățile peretelui sînt de ordinul citorva milimetri. Pe aici vor fi evacuate apele refulate de turbine. Drumul subteran al Argeșului, pregătit de constructori, se încheie acum prin năruirea ultime-lor discontinuități ale galeriei de fugă.

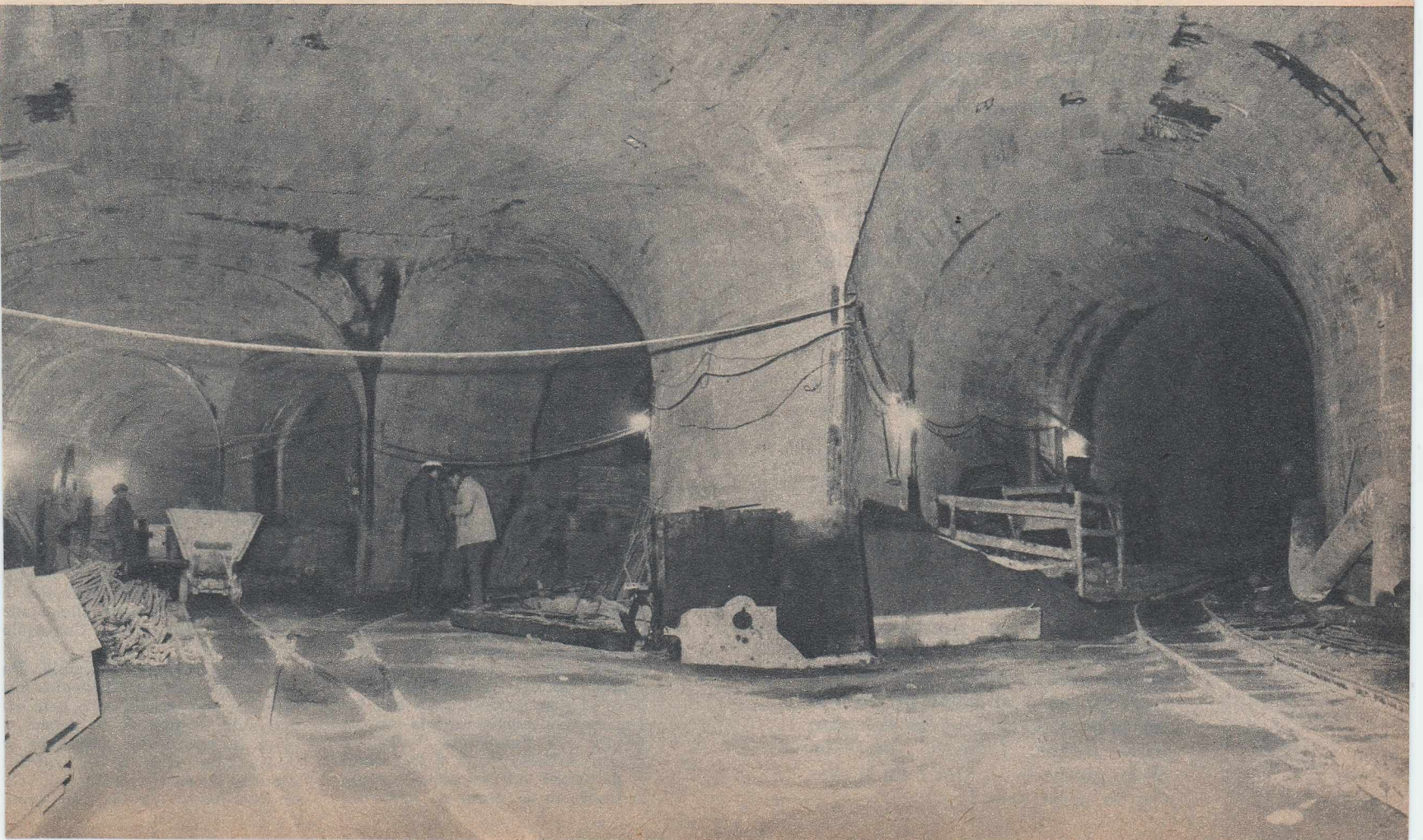
În luna care s-a scurs de la eveni-mentele relatate, bineînțeles că marea construcție de pe Argeș a mers înainte. La 15 martie con-structorii au închis apele la baraj, ceea ce înseamnă că acumularea în marele lac artificial a început; s-a continuat înaintarea pe tunelurile aducțiunilor secundare și pe ultima porțiune a galeriei de fugă; s-au adus într-o fază înaintată lucrările de finisare a puternicelor hidro-agregate din centrala subterană.

Anul 1966 este, pentru rîul pe ale cărui maluri s-a zămislit le-genda meșterului Manole, anul în-trării într-o nouă etapă a îndelun-gatei și zbuciumatei sale existențe. Argeșul își va ceda energia, deven-înd un rîu blind și, prin aceasta, un și mai bun prieten al omului.

I-au pregătit marea transformare meșterii Manole ai anilor noștri.

Nicolae RĂDULESCU

● Străpungerea galeriei de fugă a avut loc în mai multe puncte, lucrările fiind ata-cate concomitent, în amonte și în aval, de la baza a șase puțuri de acces: Mă-tușa, Rotunda, Sterescu, Cor-beni, Aref, Cetățuia. Printre cele mai spectaculoase stră-pungeri se numără acelea din sectoarele Corbeni-amonte — Aref-aval (10 august 1965, ora 11), Oiești-amonte — Mătușa-aval (20 august 1965, ora 11,20), Corbeni-aval — Ste-rescu-amonte (6 noiembrie 1965). Dintre echipele de mi-neri care au executat aceste străpungeri s-au remarcat cele conduse de Paul Tihaniuc, Ion Dumitraș, Șerban Damaschin, Constantin Sava, Augustin Duruș, Tudor Moraru, Con-stantin Moșneguț ș.a.

ANCHETA FLACĂRII

realizată de Sanda FAUR,
Magda MIHĂILESCU
și Paul TUTUNGIU

V-ați gândit la tineret ? (II)

UNDE DANSAȚI ÎN DUPĂ-AMIAZA LIBERĂ ?

SÎNTEȚI MULȚUMIȚI DE CAFÉ-BARURILE ȘI COFETĂRIILE ORAȘULUI ?

UNDE VĂ ÎNTÎLNIȚI PENTRU O DISCUȚIE CU PRIETENII ?

CINE SE ÎNGRIJEȘTE DE DRUMEȚIILE DE VACANȚĂ ALE TINERILOR ?

DANSUL MODERN : CU SAU FĂRĂ PROFESOR ?

Întrebările de față nu ne aparțin. Le-am împrumutat. De altfel, circulă în aer pe la orele când studenții ies de la Drept ori de la Politehnică, când troleibuzul 85 se încarcă cu tinerii de la „Electronica“, iar tramvaiul 23 cu cei de la „Republica“, când pe străzi dă năvală tinerețea.

Cum sună răspunsurile ? În o mie și unul de feluri, schițând cele o mie și una de fațete ale întrebuintării timpului liber, acest bun cu care, se spunea totdeauna, tinerețea este adesea risipitoare. Chiar așa să fie ? Ni s-a oferit, la una din discuțiile noastre cu tinerii, o replică concludentă : „Sîntem zgîrciți cu timpul nostru, ne drămuim cu grijă orele libere ; avem mult de învățat, multe de citit, timpul care ne rămîne trebuie să ne ajungă la toate : și pentru dans, și pentru o discuție la o cafea, și pentru un șah“. (Gh. Costăchescu, student, Tehnologia construcțiilor de mașini.)

De fapt, această binecuvîntată zgîrcenie a fost laitmotivul multora din luările de cuvînt ale tinerilor cu care am stat de vorbă. Timpul liber nu poate fi irosit oricum ; dar cum ? Îi trebuie asigurate acele condiții care să dea tinereții ce e al tinereții, în așa fel încît fiecare ceas să fie plin, trăit intens, frumos, tinerește. V-ați gândit la tineret ? Ce îi oferiți în acest sens ?

● PENTRU DANS AȘTEPTAȚI ORA 23 ● PLEDOARIE PENTRU CAFENEUA TINERETULUI ● APĂ — BA, VODCĂ — DA ● DECÎT DOUĂ ORCHESTRE PROASTE, MAI BINE UN TONOMAT „TALENTAT“

O „fereastră“ între două cursuri. Încă vreun ceas pînă la ședința de producție de la ora 17. Ce să facem pînă atunci ? Numai bun răgazul pentru o mică conversație. Pe cei de la Filozofie îi veți găsi atunci la Tosca. Politehnicenii își au sediul la Cofetăria Nord, în timp ce Tomisul și Tic-tacul sînt parcă rezervate Universității. Stau cîte o oră și mai bine în fața unei cafele, pierzîndu-se în discuții care încep cu laserul și se termină cu ultimul film al lui Alain Delon.

„Specializare-specializare, nu însă și în materie de baruri. Ne simțim bine cu colegii noștri, dar am vrea să cunoaștem și studenții de la alte facultăți...“ (Ioana Ionescu, Teatologie.) Dorință legitimă. Cine îi împiedică însă ? „Café-baruri sînt prea puține, asta e realitatea. E drept că în ultima vreme au apărut cîteva baruri pe bulevarde ; să nu uităm însă că sîntem 45 000 de studenți în București și că fiecare din aceste mici localuri unde poți bea o cafea și o citronadă au doar cîteva mese“. (Alex. Mancaș I.S.E.) „Am vrea să ascultăm și puțină muzică în aceste baruri de zi. Nu s-ar fi putut instala cîte un tonomat ?“ (Marian Stancu, Chimie industrială.) „Dacă vrei să dansezi într-un local trebuie să aștepti neapărat să se facă ora 23 : e ora de la care se poate dansa în București ; și cînd te gîndești că a doua zi trebuie să fii la 7,30 la cursuri...“ (Eugenia Delinski, Institutul pedagogic.) „Ne dorim mult o cafea — sau oricum i se va spune — un local mai mare în care să ne putem întîlni studenții de la diferite facultăți, unde să se danseze după-amiază și unde alături de cafea să găsim băuturi nealcoolice și gustări. S-ar putea intra aici pe bază de legitimații, ca la strandul nostru, al studenților“. (I. Țaganea, I.S.E.) „Ce părere ați avea de niște cluburi tinerești deschise în cartierele noi ? În locul unei orchestre proaste am prefera aici un magnetofon cu benzi interesante ; pe ring s-ar putea dansa după-amiază, dar și organiza un mic program artistic cu forțe proprii...“ (Ing. Florian Burduj.) „Am fost într-o sîmbătă după-amiază la casa de cultură «16 Februarie». Voiam să dansez. Intrarea costa 6 lei, locuri la garderobă nu mai erau de mult, la bufet nu se găsea un pahar cu

apă — cel mult vodcă, și aceasta pe... sub mîină. Cît despre ventilația din sală, să nu mai vorbim...“ (Mihai Mărășescu, tehnician.)

● CÎND ÎȚI BEI CAFEAUA ÎN VITRINĂ ● CEAI DANȘANT LA COFETĂRIE ● ÎN CURÎND UN BAR DE ZI PENTRU TINERET

În timp ce interlocutorii noștri pomeneau de Tic-tac sau de Tomis, de Cireșica sau de Turist, făceam sincere eforturi de a le identifica, de a le deosebi, în amintire, unul de altul. Memoria vizuală nu ne prea venea însă în ajutor. Se pare totuși că nu trebuie să avem motive de îngrijorare : nici unul din aceste mici localuri — fie că se cheamă café-bar, café-tabac-bar sau bufet-bar — nu are o personalitate prea distinctă. În schimb, trăsături comune au din belșug.

— Te simți instalat, în vitrina uriașă, lipsită de perdele, ca pe o scenă publică. Personajul principal nu e omul care trece grăbit pe stradă ci tu, cel care vrei să-ți bei discret și în tihnă cafeaua.

O discuție apropiată e greu de înjghebat. Politețea te obligă să primești la masa ta (de 1/1) încă două persoane, care îți așteaptă oam de mult locul în picioare ; în mod sigur vă veți incomoda reciproc.

La ora amurgului izbucnesc luminile de neon care spulberă și ultima picătură de atmosferă intimă

Cît despre filtrul ce ți se oferă el mulțumește pretențiile curiosului doar la Unic, dar îl va dezamăgi totdeauna dacă se va aventura la Tic-tac sau la Tomis.

— Și totuși, acest tip de local care vara își scoate mesele chiar și în stradă, este foarte popular, foarte apreciat în multe țări ale lumii, în cărucă să ne convingă tovarășii Viorica Rusovici, șefa serviciului de organizare din Direcția alimentației publice a Ministerului Comerțului Interior.

— N-avem nimic împotrivă. Da atîta vreme cît nu există alte mici cafenele, mai intime, cu o notă mai personală, e greu să te împaci cu ideea că ești nevoit totdeauna să ai spectatori cînd îți bei cafeaua. Credem, de altfel, că numărul acestor café-baruri este cu totul insuf

cient, și nu numai în București. Vă punem și dv. întrebarea care ne-a condus în ancheta noastră: v-ați gândit la tineret? Mă rog, din punctul dv. de vedere.

— S-a prevăzut în norme de organizare a rețelei comerciale și un tip special de bar pentru tineret. Numai că pînă acum nu există încă nici unul...

— Appreciem franchețea acestei afirmații, dar am dori să cunoaștem și explicația stării de lucruri.

— Am făcut noi unele încercări — mai recente la Cluj, mai vechi la localul „Mureșul“ de pe Lipscani — de a oferi tineretului posibilitatea să danseze după-amiezile. Experiențele au eșuat.

— În ce sens?

— S-a considerat că se cam pierdea multă vreme prin aceste localuri și nu în cea mai sănătoasă atmosferă. Poate că totuși a fost o măsură cam pripită închiderea lor.

— Mai ales că, după câte înțelegem, nu le-ați înlocuit cu nimic.

— În ultima vreme organele locale au încercat să creeze condiții pentru organizarea unor reuniuni

tineresti, a unor ceaiuri dansante în oțete cofetării mai mari. La Arad, la Timișoara, serile acestea au fost chiar reușite. Drept care am luat măsuri similare și la Galați, și la Brașov.

— Se pare însă că ați uitat tocmai Bucureștiul. Tinerii cu care am discutat și-au exprimat insistent dorința de a avea o cafenea a lor, o cafenea mai mare, în care să se poată dansa după-amiază.

— Mă bucur că de data aceasta vă pot da o veste bună și sînteți primii care o aflați: cel mai tîrziu în toamnă se va deschide în centrul Bucureștiului un bar de zi pentru tineret, destinat să răspundă tocmai acestor cerințe ale lor. E un local mare, are peste 250 de locuri, și îi vom asigura și o muzică de calitate. Ne preocupă acum problema producerii unor noi băuturi nealcoolice, a unor sortimente de răcoritoare bazate pe mentă, cafea, sucuri naturale, care vor fi servite aici. Cum însă avem prilejul să stăm de vorbă cu reprezentanții presei, am formula și noi niște doleanțe: se simte nevoia — din partea presei,

a organizațiilor de tineret — a unor acțiuni educative mai eficiente în ce privește comportarea tinerilor oaspeți. Ar fi de dorit ca ei să nu transforme aceste baruri în repetate pretexte de pierdere a vremii, să nu se compromită astfel ideea și, în ultimă instanță, să degradeze localurile...

● INTRAREA INTERZISĂ BĂIEȚILOR ● VARA DANSĂM ÎN GRĂDINĂ. DAR IARNA? ● TRADIȚIE LA INSTITUTUL PEDAGOGIC ● MAI SCUMP DECÎT UN CONCERT SIMFONIC

Și totuși, se știe, tineretul dansează. Unde? Să-i ascultăm.

„Mai mergem din cînd în cînd la casele de cultură. Ni se cere nouă, pe drept cuvînt, o ținută vestimentară decentă, dar nu înțelegem de ce se permite celor din orchestră atîta neglijență, începînd cu haina și terminînd cu felul de a cînta — cum am văzut nu demult la casa

de cultură «16 Februarie». (Petre Dumitru, matrițer.) „Cîndva puteam dansa în sala din subsolul Facultății de științe juridice. Noi, fetele, eram avantajate: indiferent de facultatea căreia îi aparțineam, eram primite la reuniuni. Dar colegii noștri din alte facultăți erau lăsați la ușă sub pretextul, greu de înțeles, că nu sînt de la Drept. De ce atîta separatism cînd, în fond, sîntem cu toții tineri și vrem cu toții să ne distrăm? Acum însă, ca să nu mai existe probabil diferențe, s-au suspendat cu totul serile de dans...” (Eugenia Delinski, Institutul pedagogic.) „La noi, la Politehnică, s-ar putea organiza asemenea reuniuni în sala de sport a Căminului nr. 2. Firește, am invita colege de la alte facultăți, căci în institutul nostru sîntem mai mulți băieți. Dar sala a fost afectată sporturilor, ba chiar și studiului. În timpul verii dansăm în grădină. Dar iarna...? Poate că asociația ar trebui să se ocupe mai îndeaproape de această problemă”. (Marian Stancu, Chimie industrială.) „În ce ne privește, ne putem lăuda cu realizări, ba chiar și cu o tradiție în acest domeniu. Fiecăreia din cele opt facultăți ale Institutului pedagogic i se repartizează pentru o săptămîină sala, cu obligația de a organiza o seară artistică și de dans de o cît mai bună calitate”. (Silvia Chețu, Institutul pedagogic.) „Oare nu am putea colabora cu casele de cultură pentru realizarea unor seri de dans? De fapt s-a încercat ceva în acest sens, dar cred că s-a cedat prea repede în fața greutăților... Mi se pare totuși cam mult să plătești 7 lei pentru intrare. Să nu uităm că la un concert simfonic biletul ne costă pe noi 4 lei”. (Șerban Berindei, Facultatea de limbi străine.)

★

Iată-ne și la o casă de cultură bucureșteană, cea a raionului 16 Februarie. Aflasem dinainte: aici se dansează joia, sîmbăta și duminică.

— Nu ne reducem însă activitatea doar la organizarea unor seri de dans. Ar fi mult prea puțin, ne spune directorul casei, Gheorghe Șerban. Tineretul își cheltuiește cu entuziasm energia în sport, așa că ne preocupă în egală măsură micile demonstrații sportive — cele pe care le putem oferi în sala noastră: scrimă, gimnastică, judo, box. Fi-rește, ne străduim să găsim mereu noi formule pentru ca serile noastre să capete, pe lîngă aspectul distractiv, și un conținut educativ: concursuri de verificare a cunoștințelor și a memoriei, concursuri pentru cea mai frumoasă comportare la seara de dans etc.

— Tocmai voiam să ne oprim asupra acestui amănunt: tinerii sînt oricînd dornici să cunoască dansurile cele mai noi, numai că adesea, învățate „după ureche”, ele se dematurează, își pierd din ținută. Se pare că nici aici, la dv., nu se dansează totdeauna la modul cel mai decent și elegant. Ce ați făcut pentru învățarea corectă a dansurilor moderne?

— Ne-a preocupat mult această problemă. Drept care, formația noastră de balet a făcut în repetate rînduri demonstrații coregrafice; în plus, am tipărit și am difuzat pentru tinerii noștri oaspeți niște instrucțiuni cu privire la ținuta pe care o pretinde o seară de distracție tinerească în colectiv. Acțiunea se simțea necesară: mai veneau la noi tineri cu haine de lucru, cu gulere și cravate mototolite, cu pantofii prăfuiți. De altfel am dori să-i transformăm pe mulți dintre invitații noștri ocazionali în oaspeți perma-

(Continuare în pag. 10)

Ce bună e o cafea sau o citronadă cînd ai o „fereastră” între două cursuri... Din păcate însă nu găsești totdeauna o masă liberă la café-bar, cum au avut norocul tinerii din fotografia noastră.

30 de zile cu bicicleta în iugoslavia

Un cititor al revistei noastre, tovarășul Gh. Focșeanu, student la Institutul de arhitectură „Ion Mincu”, a făcut în ultimii ani o serie de interesante excursii, alegându-și ca mijloc de drumeție bicicleta. Fiind și un pasionat fotograf amator, el ne-a adus dintr-o călătorie în R.S.F. Iugoslavia o suită de fotografii din diverse localități de pe coasta Mării Adriatice — regiune de un farmec deosebit datorită atât climei dulci, vegetației luxuriante, cât și vecinătății cu culmile înzăpezite ale Alpilor Dinarici. Numeroase monumente istorice, de o mare varietate de stiluri arhitectonice, presărate de-a lungul țărmului mării sînt vestigiile ale frământatei istorii a acestei țări aflate azi în plină desfășurare a construcției socialiste.

1 Rovini — oraș deosebit de pitoresc, reședința de vară preferată a pictorilor. În imagine, cheiul.

2 Un vestigiu al arhitecturii romane — amfiteatrul de la Pola, operă a împăratului August.

3 Koper — piața orașului. În imagine, vechiul Palazzo, azi primăria orașului.

4 Novigrad — mică localitate de pescari în nordul coastei Adriatice. În imagine, bazilica cu campaniile.

5 Piran — orașel de pescari. O arhitectură la care și-au dat concursul toate stilurile, toate culorile.

6 Pe un bulevard din Split — mare port și șantier naval al R.S.F. Iugoslavia — vestit și prin comorile de arhitectură ale palatului lui Dioclețian, construit la sfîrșitul secolului al III-lea și începutul celui de-al IV-lea ale erei noastre.

film

„tunelul“ pe platourile mosfilmului

— corespondență din Moscova —

cannes — al xx-lea festival

Festivalul de la Cannes împlinește al XX-lea an de existență. Sărbătorirea acestei cifre rotunde (vîrstă destul de... înaintată dacă ne gîndim că întreaga istorie a cinematografului nu numără decît 70 de ani) va fi marcată de tradiționalul festival al filmului prin cîteva manifestări cu caracter special.

Printre altele, juriul va reuni de data aceasta pe cîteva dintre foștii președinți ai edițiilor precedente: cineastul Fritz Lang, actrița Olivia de Havilland, scriitorii André Maurois, Marcel Achard, Marcel Pagnol, Jean Giono, Armand Salacrou. Alături de ei, la masa juriului, se vor mai afla regizorii Richard Lester (autorul „Șpilului”), Serghei Iutkevici, Vinicus de Moraes (Brazilia) și criticul belgian Denis Marion. În timpul festivalului se va organiza expoziția „70 de ani de cinematografie” și o gală a „filmelor neterminate”; cu acest din urmă prilej vor putea fi văzute: „Floarea vîrstei” (Marcel Carné), „Infernul” (Henri-Georges Clouzot), „Trebuie să dăruiești ceva” (ultimul film în care apare Marilyn Monroe) și, probabil, „Don Quijote” (Orson Welles).

Un colochiu pe tema „sînt condamnate oare ecranizările?” va reuni la discuții cineasți care au cîștigat marile premii și premiile speciale de-a lungul anilor.

Dar întîlnirea de pe Croisettă și-a înscris în program și unele acțiuni „necinematografice”: cîteva din laureatele anilor trecuți (S.U.A., U.R.S.S., Italia, Franța, Brazilia, Suedia, Anglia) vor organiza spectacole menite să infățîșeze „un aspect cultural sau social din țara respectivă”; cu acest prilej Brazilia va înscena nici mai mult, nici mai puțin decît „o noaptea tropicală”.

În ceea ce privește competiția propriu-zisă, și-au anunțat, deocamdată, participarea regizorii Robert Bresson (cu *La întimplare*, *Baltazar*), Alain Resnais (*Războiul s-a sfîrșit*), Pierre Etaix (*Atîta timp cît ești sănătos*) și Orson Welles (*Falstaff*).

De mai bine de două luni ne aflăm, întreaga echipă de realizatori ai coproduției româno-sovietice *Tunelul*, la Moscova. Cînd am sosit, la începutul lui ianuarie, am fost întîmpinați cu ospitalitate la gară de către mulți dintre colegii noștri sovietici din echipă, printre care popularul comic Viktor Filipov, Aleksei Loktev, protagonistul comediei lirice *Pășesc prin Moscova*, și operatorul Selenkov. Perioada de acomodare a fost depășită repede și atmosfera de camaraderie și muncă rodnică, specifică filmărilor de la Sibiu, restabilită imediat.

Abia intrată pe platou, în prima zi de turnare, Margareta Pislaru a avut surpriza să audă, fredonate de către mașiniști, melodiile din filmul nostru. Explicația era că banda cu imprimările înregistrate ale cîntăreței ajunsese la Moscova înaintea echipei și își cucerise deja auditoriul. De mult succes s-a bucurat înainte de filmare și apreciatul solist de muzică populară Fărămiță Lambru, deosebit de îndrăgît pentru generozitatea cu care este gata oricînd să-i „zică” din acordeon cîte ceva de „inimă albastră”.

Pe unul din cele douăsprezece mari platouri ale Mosfilmului am filmat deja o bună parte din interioare. Eroii pe care-i întruchipăm, eu și Florin Piersic, sublocotenentul Petrescu și ostașul Dușu, se află împreună cu oțiva militari sovietici în spatele frontului german, avînd misiunea să salveze cu orice preț un pod minat de hitleriști care vor să zăgăzuiască ofensiva armatelor noastre. În timpul turnării ne-am împrietenit cu interpreții

sovietici cu care ne înțelegem de multe printr-un vocabular fabricat ad-hoc. Alek Loktev este un partener ideal, care te ajută te comporți firesc, să trăiești mai adînc o scenă. Același lucru se poate spune și despre Valentina Maleavina, talentata actriță sovietică coperită de Aleksei Tarkovski (*Copilaria Ivan*). În orele libere, călăuziți de prietenii nostri, vizităm Moscova, frecventăm muzeele teatrele. Împreună cu Francisc Munteanu și Petre Sălcudeanu am fost într-o seară oaspete poetului Robert Rojdestvenski, care ne-a recitat din stihurile sale. În altă zi am fost noi care am primit vizita lui Leonid Bîkov, renumit interpret și regizor, protagonistul ecranizării Batalov, *Mantaua*.

Evident însă că principalele eforturi ne sunt dirijate spre munca de turnare. Francisc Munteanu a imprimat filmărilor ritmul intens care este caracteristic și sîntem între echipele care turmează acum la Mosfilm una dintre puținele echipe în pas cu graficul exigent al studioului. În cea de fiecare cadru difcil regizorul repetă și încheie, se consultă cu experimentatul operator Selenkov și cu alți colaboratori, și tocmai acea este temeinică pregătire anterioară a turnării finale și ritmul ei alert. Este de aceea pe care pe la jumătatea lui martie echipa să-și termine programul de filmare la Mosfilm și să se întoarcă în țară pentru completarea filmărilor în interior.

Ion DICHISE.

cineasții pregătesc

■ Pentru această primăvară, Jean-Paul Le Chanois a anunțat primul tur de manivelă al filmului său „Grădinarul din Argentineuil” (după romanul lui René Jouglet). Interpretul eroului principal — un bărbat liniștit, în aparență inofensiv, dar care se ocupă cu falsificarea de bani — va fi Jean Gabin.

■ Pietro Germi refuză să facă vreoa declarație cu privire la viitorul său film „Bomba”. Singurul lucru pe care l-a comunicat este locul turnărilor: Napoli, Washington și Moscova.

■ Filmul lui Raoul Lévy „Marile iluzii” aduce pe platouri actori din mai multe țări, printre care cîteva nume răsunătoare:

Monica Vitti, Montgomery Clift, Hardy Krüger.

■ Cunoscutul regizor american John Ford intenționează să evoce într-un film cîteva episoade din viața unor președinți ai S.U.A. Scenariul va fi scris de Irvin Shaw, care-l va avea drept consultant pe Arthur Schlesinger, fostul consilier de presă al lui John Kennedy.

■ În studiourile Mosfilm se realizează o nouă versiune a „Annei Karenina” după romanul lui Tolstoi. Regia, A. Zarhi. Fotografia de sus infățîșează o scenă de lucru cu interpreta principală — Tatiana Samoilova.

■ La începutul lunii mai a acestui an Jacques Demy („Umbrelele din Cherbourg”) va începe filmările la „Domnișoarele din Rochefort”, anunțat cu mult timp în urmă. Interprete: Danielle Darrieux, Catherine Deneuve,

Françoise Dorléac și un interpret: Michel Simon.

■ Jack Lemmon („Apartatul”, „Unora le place jazul”) creează din nou cu regizorul Wilder într-o comedie ce se bazează pe peripețiile unui operator de televiziune însărcinat să urmărească mișcările în jurul unei mită de fotbal.

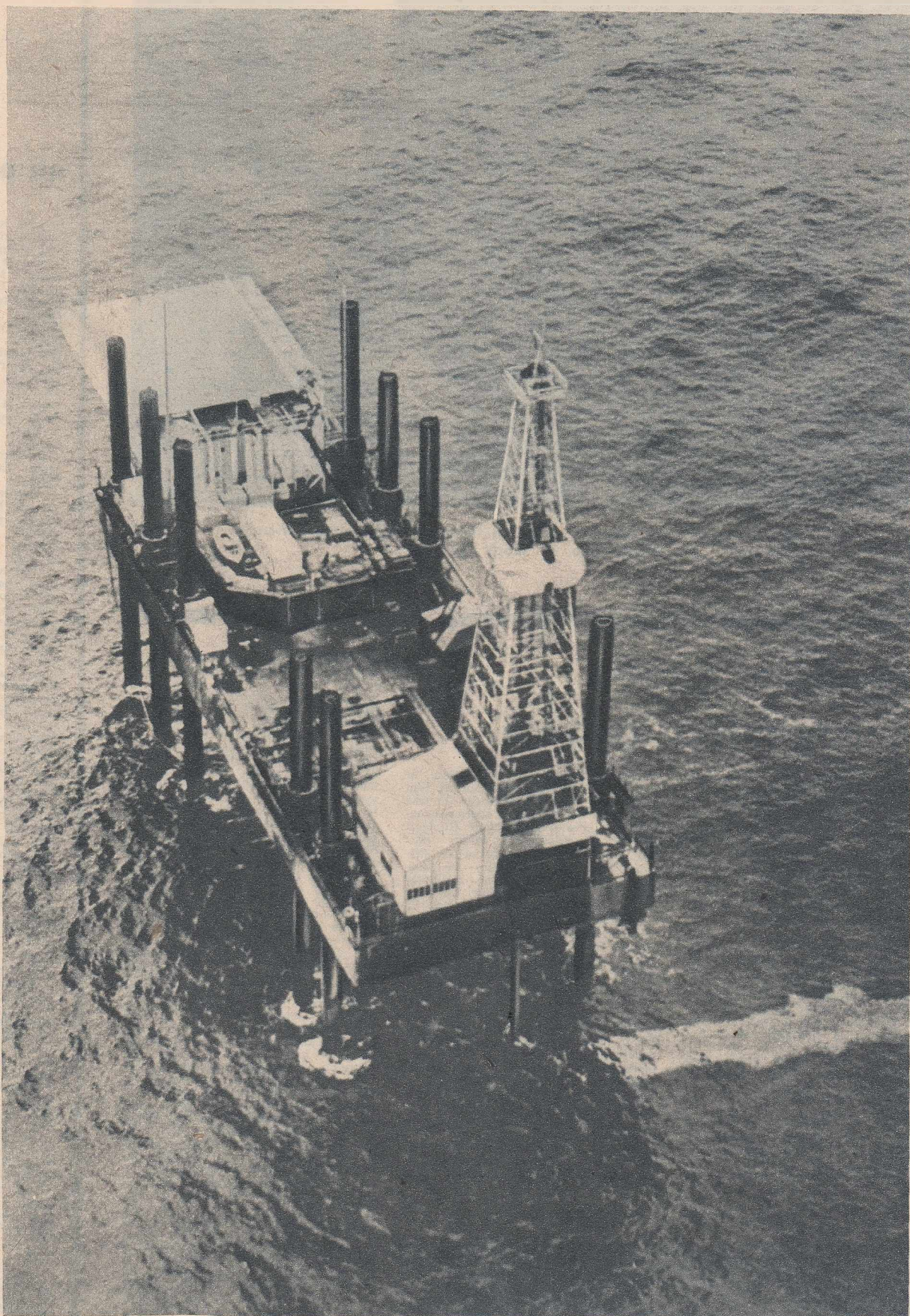
■ Alberto Sordi a terminat filmul „Ceață londoneză” (în Anglia), în calitate de regizor și protagonist. În momentul de față înregistrează coloana sonoră a filmului. Încă un amănunt: textul este din celelalte din acest film aparținând tot popularului actor italian.

■ „O problemă-cheie” se leagă de comedie satirică la care lucrează în prezent cinci regizori maghiari: Felix Maroni și István Szabó. Subiectul este inspirat dintr-o poveste de toate zilele a unui oraș românesc (distribuție: Halász Jutka (scenariu), Gordon Zsuzsa (regie)).

sub marea nordului

Cînd în dimineața zilei de 29 iulie 1959 un enorm „gheizer” de gaze naturale izbucni cu o forță nestăvilită din cîmpul de sfeclă al fermierului olandez Peter Boon, puțini și-au dat seama de consecințele posibile ale acestei erupții. Căci acolo, în satul Slochteren, lângă Groningen, se scria prima pagină a ceea ce va deveni, poate, un nou capitol în istoria economică contemporană a Europei occidentale. În adevăr, dacă în acea zi de iulie au fost necesare doar zece ore pentru a zăgăzui erupția, specialiștii au avut nevoie de patru ani pentru a evalua rezervele cîmpului de la Groningen. Și acestea din urmă s-au dovedit a fi, în mod neașteptat, superioare celor de la Hassi R'Mel din Sahara și celor ale faimosului Panhandle Field din Texas.

-o mare a petrolului?

MARGARINA VITAMINIZATĂ

O grăsime de origine vegetală ce înlocuiește în foarte bune condițiuni untul atât la prepararea prăjiturilor cât și la diferite preparate culinare.

excursioniști!

În trecere prin Tirgu-Mureș vizitați unitatea cooperativei METALUL din str. Bolyai nr. 10, care vă pune la dispoziție pentru închiriat, cu tarife convenabile, o gamă variată de articole de uz personal și distractiv ca:

- MAGNETOFOANE CU BENZI IMPRIMATE
- APARATE DE FOTOGRAFIAȚI
- CORTURI ȘI ACCESORII PENTRU TURIȘTI
- APARATE DE RADIO CU TRANSISTOARE
- PICUPURI
- ECHIPAMENT SPORTIV ETC.

Formalitățile de închiriere sînt simple, iar termenul îl stabilește clientul.

EXCURSIONIȘTI, AUTOMOBILIȘTI

În trecere prin Sibiu vizitați cu încredere unitatea din str. Tribunal nr. 5 a cooperativei „Timpuri noi”, care vă închiriază cu tarife convenabile o gamă variată de obiecte turistice:

- schiuri, patine, bocanci
- aparate fotografice
- aparate de radio cu transistoare
- magnetofone, picupuri
- echipament sportiv etc.

Cooperativa „Tehnica nouă” din Sibiu execută prin maiștri specialiști reparații automoto, garantînd o execuție ireproșabilă.

De asemeni, la aceeași unitate din Șoseaua Alba-Iulia nr. 3 se face întreținerea autovehiculelor dv. (spălat, gresat, șprițuit etc.).